

Иако је у првих сто дана влада имала два успеха – стабилизовање буџета и отварање озбиљне борбе с корупцијом, она је, међутим, у два кључна, стратешка питања наставила да води Србију у провалију. Прво је питање Косова, а друго питање ЕУ. Поента је у томе да ће, ако се убрзо стрмоглавимо у провалију, сви почетни успеси ове владе изгубити смисао.

* * *

Главни проблем наше тренутне косовске политике је изненадна објава премијера Дачића да ће Влада ићи на „[коначно решење](#)“ косовског проблема. „Мислимо да идеја о замрзнутом конфликту, који би решавала наша деца и унуци, није добра“,

[сматра](#)

[Дачић](#)

„Ми смо спремни да ово питање [не остављамо будућим генерацијама](#)“, те у том смислу „Влада има предлог за [коначно решење](#)“

“.

Исто вели и [Томислав Николић](#) : „Сада имамо спремно решење. Бесмислено је причати о телекомуникацијама када не знате сређујете ли ви то независно Косово или живот на Косову. (...)Дачић и ја (у вези Косова – С. А.) говоримо истоветно(...). Близу смо решењу (...), ја нећу остављати проблеме које сами можемо да решимо“.

Ова лудост – да Николић и Дачић имају „коначно решење“ и да су они „[на путу да убеду велике силе](#)“

слична је својевременој Тадићевој лудости – да он има „[креативно решење](#)“

“ којима ће тако импресионирати велике силе да ће му дати да очас посла разреши косовски чвор. Стога се Николић и Дачић – којима су „преврео кромпир косовске политике“ очигледно мудро препустили Вучић и Динкић (

[Вукадиновић](#)

) – данас јављају као доследни настављачи Тадићеве политике из његове најгоре фазе. Јер, они су настављачи не Тадића из времена активне дипломатске борбе, коју је колико-толико покушавао да води пре

[капитулације од 9. септембра](#)

, већ Тадића који пристаје да арбитри између Београда и Приштине буду директни „прокосоварски“ лобисти: Брисел и Вашингтон.

Но као што лепо рече [Бранко Павловић](#) , „свако зна да се не преговара о `коначним` решењима када си најслабији (а Србија је данас на најнижој тачци), са `посредником` који је без остатка на страни сецесионистичких Албанаца и у времену када је противник још увек изразито надмоћан“. Напротив, Србији је баш у интересу да се конфликт на Косову замрзне и сачека неко повољније време за његово решавање. „Све најутицајније државе, које су признале сецесију Косова и Метохије – САД, Немачка, Велика Британија и Француска пре свих – за пет до десет година биће много слабије на међународној сцени него што су то данас, а све државе које нису признале сецесију – Русија, Кина, Индија, Бразил пре свих – биће много утицајније у међународним односима“ (

Исто

).

Исто вели и Живадин Јовановић, у чланку упозоравајућег наслова: [Не журити, не напуштати Резолуцију 1244](#)

. „Теза да будућим генерацијама немамо право да остављамо нерешен проблем Косова и Метохије има и други део: ако, због околности изван наше моћи, нисмо у стању да у овом тренутку обезбедимо трајно решење(...), да ли имамо права да брзоплетим одлукама данас лишимо будуће генерације могућности да, у измењеним, за Србију повољнијим условима, проблем Косова и Метохије реше праведно, без притисака и наметања?“.

Изгледа да изненадна амбиција да се што пре приступи „коначном решењу“ косовског питања, има везе са погрешним схватањем српских националних интереса, односно са идејом да је Косово једина озбиљна препрека да „Србија што пре уђе у ЕУ“. То може водити до тога да – због једне, у основи, погрешне идеје – Србија, у наредном раздобљу, испуни Бриселу све што тражи по питању Косова – од расформирања последњих српских институција на Северу Косова, до [отварања представништва Приштине у Београду](#)

А да је садашња власт намерна да у преговорима са Приштином крене од крајње неповољне опције за Србију – која би, онда, у процесу бриселско-вашигтонске медијације постала још неповољнија – види се и из [изјаве Александра Вучића](#) о садржају Платформе: „Пошто сам тај папир видео, желим да кажем да ћемо сви имати проблем да прихватимо такву врсту платформе“. Па ако ова власт креће у косовске преговоре са платформом коју ћемо „сви имати проблем да прихватимо“, шта нас тек очекује на крају тих преговора? Не открива ли се део тог циља ка коме нас води садашња влада у

[премијеровој изјави](#)

да је "апсолутно немогуће да Србија призна овако проглашену независност Косова".
Значи ли то

”
да је Србија ипак спремна да призна
неким другим начином
проглашену независност `Косова`”? – умесно се пита
[Александар Павић](#)

„Садашња власт у Србији не даје никакав аргумент који би оповргао тврдњу да је њен главни задатак да, што је могуће мирније, преда Косово и Метохију у непријатељске руке“, закључује своју анализу косовске политике актуелног естаблишмента [Александар Павић](#). Он

чак тврди да се

„лако може закључити да је сва пропратна бука везана за `борбу против корупције`, `прислушкивање председника и потпредседника Владе`, различита хапшења, итд. фактички само димна завеса иза које треба да се одвија главна радња представе – следећи корак који приближава лажну државу `Косово` међународној афирмацији која јој је неопходна“.

Најзабавније је што проносирани СНС пропагандисти – исти они [Видовњаци](#) који су нас, због благовремених критичких примедби на СНС (

[1](#)

,
[2](#)

,
[3](#)

,
[4](#)

...), нападали да смо „
[подметнуте патриоте](#)

“ – сада не само да немају ни реч замерке на ову „нову“ косовску политику СНС власти, већ – како с огорчењем упозорава

Јелена Гускова

– изненада откривају „истину“ да „Русија данас у нашем окружењу не представља најјачи војно-политички фактор“, те предлажу, како преноси руска професорка, „да се преоријентишемо на евро-атлански блок, све док и у њему не дође до распада, као некада у совјетском“!

„Операција одузимања Косова је у завршној фази“, још пре три недеље је горко приметио [Ђорђе Вукадиновић](#) . А та завршна фаза, у којој наша влада показује толико журбе, у тесној је вези са другом погубном странпутицом ове владе – идејом да Србија, упркос свему и после свега, мора да настави пут у ЕУ.

* * *

Заиста је тешко разумети да, после свих аргумената изнетих против уласка Србије у ЕУ, наша политичка елита и даље слепо гура Србију у чељусти бриселске бирократије. При чему, ти аргументи никако нису апстрактне, теоријске природе, већ са уверљивим основом у искуству (упућујем на неке примере аргументације):

1. ЕУ више нема намеру да се шири, бар у догледно време, па је попуштање по питању Косова узалудан посао ([Јовановић](#) ; [Самарџић](#));
2. и кад би у ЕУ било озбиљне намере да се прими Србија, нема шансе да Србија уђе у ЕУ а да не призна сецесију Косова ([Антонић](#) ; [Вукадиновић](#) ; [Мијатовић](#));
3. у ЕУ нема демократије, поделе и равнотеже власти, већ главне одлуке доносе неизабрани моћници ([Лепојевић](#) ; [Вукићевић](#) ; [Антонић](#) ; [Павловић](#) ; [Ракић](#));
4. ЕУ је скупа и крајње бирократизована и корумпирана супердржава ([Мировић](#) ; [Вукићевић](#) ; [Вукићевић](#));

5. у Србији само политичка класа има праву добит од евроинтеграција, док обични грађани имају мало користи од евроентузијастичких мантри ([Ђирјаковић](#) ; [Самарџић](#));

6. улазак у ЕУ новоприселим земљама више економски штети, него користи ([Мировић](#) ;

[Вукадиновић](#)

;

[Антонић](#)

;

[Мировић](#)

;

[Мировић](#)

,

[Мировић](#)

);

7. ЕУ, под вођством САД, води јасну и дугорочну антируску политику, па би Србија учлањењем у ЕУ кад-тад морала учествовати у сукобу са Русијом ([Милошевић](#));

8. у ЕУ-естаблишменту постоји култур-расистичка нетрпељивост према Словенима и Балканцима, а посебно према онима који су и једно и друго ([И вановић](#) ; [Кнежевић](#)).

Ерик С. Реинерт је у својој књизи *Глобална економија: како су богати постали богати и зашто сиромашни постају сиромашнији* ([српско издање](#) ;

[енглеско издање](#)

) уверљиво показао колико је неолиберална теорија – по којој слободна трговина омогућава мање развијеној земљи да коришћењем својих „компаративних предности“ убрзано сустигне развијенију земљу – најобичнија бајка за наивне и лаковерне. Стварни учинак такве економске политике (чији су главни пропоненти Светска банка и ММФ), заправо је фиксирање асиметричног односа у ком мање развијено друштво доживљава убрзану дезиндустријализацију, а разлика у развијености се драматично повећава. Уместо тога, једини прави начин да се средње развијена земља сачува од осиромашења и покуша да се убрзано развије, јесте да царинским баријерама штити своју индустрију од најразвијенијих, али и да се истовремено економски повеже (интегрише) са другим

земљама истог нивоа развијености (стр. 108, и даље).

Подаци које у наведеним текстовима износи Мировић – да је улазак у ЕУ, по бројним параметрима, више економски штетио него користио источноевропским земљама – само потврђује основне закључке ове сјајне Реинертове студије (коју препоручујем сваком ко хоће да мисли својом главом). Међутим, уместо да макар размотри алтернативну стратегију економског развоја – кроз [повезивање са земљама сличније привредне структуре](#) – српска влада наставља да безгљво срља у ЕУ, као и да спороводи погубне рецепте „привредне стабилизације“ које добија од Светске бнаке и ММФ-а.

Тако смо [пре пар дана сазнали](#) да влада има заједнички „пројекат са Светском банком“ који се тиче „продаје великих комерцијалних државних предузећа“, те да се убрзано спрема приватизација Телекома. Човек не може а да се не сети [некадашњих љутитих напада СНС](#)

на тадашњу владу због намере продаје Телекома, „јер би тиме изазвала економску штету држави и грађанима“, пошто је реч о „једном од кључних економских ресурса Србије, са прошлогодишњим профитом већим од 90 милијарди динара“. „Уколико власт настави да се оглушује о овај и друге захтеве опозиције, СНС ће позвати грађане на мирне протесте, до испуњења свих захтева“, претили су тада напредњаци.

И шта се од тада променило у српској и светској економији? Ништа. Али тада је Телеком требало да продају „жути“, а сада ћемо, јел` тако, то да урадимо ми. Па одједном то више неће бити „изазивање економске штете држави и грађанима“, већ ће то постати „привлачење нових инвестиција у Србију“. А Светска банка ће да задовољно трља руке због „још једне победе слободног тржишта“ у Трећем свету, због чега ће, наравно, да похвали и награди овдашње урођеничке поглавице.

Дакле, иако је стабилизовала буџет, дугорочна економска стратегија владе у ових првих сто дана и даље је била дубоко погрешна – [баш као и претходне владе Мирка Цветковића](#). И што буде више журила у том правцу, пад у провалију галопирајућег сиромаштва и финансијског слома биће бржи и извеснији.

* * *

Журба у провалију

Пише: Слободан Антонић
петак, 09 новембар 2012 13:17

У односу на претходну владу – која у првих сто дана није ни видела такву „ситницу“ као што је светска економска криза – ова влада, макар у том смислу, ипак делује нешто разборитије. Ипак, у суштинском смислу, она је настављач свих стратешких грешака претходне владе, па њена журба да „разрешити кризу“, на овом или оном пољу, може само да је одведе до резултата који би могли, уколико се настави тим путем, бити још погубнији од учинака Цветковићевог кабинета.